

Godstaksternes Vedkommende er der ikke i det enkelte præciseret noget i Ændringsforslaget, men det er aftalt med Ministeren under Samraad, at det skal betragtes som en Følge af Vedtagelsen af Ændringsforslagene, at der yderligere skal indvindes denne Million paa Godstaksterne. Under Nr. 6 er der stillet et Ændringsforslag, som er nødvendiggjort ved det senere Tidspunktend oprindelig forudsat for Lovens Gennemførelse. Der foreslaas her, at Forhøjelserne skal træde i Kraft senest den 1. Maj 1919 i Stedet for den 1. Marts, og at Loven skal gælde indtil den 31. Maj 1922 i Stedet for, som i Lovforslaget fastsat, indtil den 31. Maj 1920.

Inden jeg slutter, maa jeg gøre et Par almindelige Bemærkninger. Jeg tør vel ikke sige, at Indstillingen tilfredsstiller alle Parter; det var maaske rimeligere at paa-staa, at den ikke tilfredsstiller nogen af Parterne. Enigheden i Fællesudvalget er tilvejebragt, fordi den var en finansiel og politisk Nødvendighed, og det eneste, der kan forbavse i denne Sag, er i Virkeligheden dette, at Enigheden ikke er opnaaet for lang Tid siden. Denne Sag burde have været færdiggjort allerede i afvigte September Maaned sammen med Forhøjelsen af Portoen. I og for sig skal jeg naturligvis ikke beklage dette, men kun gøre opmærksom paa, at Venstre og det konservative Folkeparti kunde have opnaaet ganske det samme Resultat den Gang, som nu er opnaaet. De vilde derved have opnaaet, at Forhøjelserne var blevet effektive 2—3 Maaneder tidligere end det nu kan ske, og derved have indvundet et betydeligt Beløb for Statskassen.

I øvrigt er Behandlingen af denne Sag ret lærerig. Den viser, at i de Tilfælde, hvor der er Uoverensstemmelse mellem Tingene, og hvor dette Tings Mindretal og det andet Tings Flertal realiter er de svage, bør de i Tide erkende deres Stilling og give efter. Og at Mindretallet her og Flertallet i det andet høje Ting i Realiteten har været de svage i denne Sag, maatte de selv paa Forhaand kunne skønne. Jeg mener derfor, at de i Tide burde have erkendt denne Stilling og handlet derefter. Ved første Behandling af Lovforslaget i denne Sal udtalte det ærede 9de Medlem for Odense Amt (Jensen-Sønderup), at han havde et ret begrundet Haab om, at det maatte lykkes at naa endogsaa et godt Stykke op over, hvad den højtærede Minister havde foreslaaet, og det ærede 24de Medlem for Hovedstaden (Theodor Jensen) udtalte, at der under

Forhandlingerne i Landstinget var oplyst saadanne Ting, som maatte foranledige det konservative Parti her i Tinget til at kræve en yderligere Forhøjelse af Taksterne end den, der blev stillet Forslag om ved den sidste Behandling her, det vil sige udover de 17 Mill. Kr., som de to Partier den Gang var enige om at kræve. De to Partier her i Tinget vilde som bekendt have Statsbanernes hele Underskud dækket ved Forhøjelsen af Taksterne og foreslog derfor en Forhøjelse paa 17 Mill. Kr. I Landstinget krævede de samme Partier yderligere tillagt det 25 Procents Løntillæg til Funktionærerne og naaede derved op paa ca. 22 Mill. Kr. Desuden skulde Loven være stedsevarende med Forbehold af en Revisionsbestemmelse. Paa hvert Stadium under Behandlingen steg Kravene fra de to Partiers Side, saaledes at Beløbet steg fra 11½ til 17 og 22 Mill. Kr., og saa var det endda efter de Herrers Mening alt for lidt.

Det er nu ved Arbejdet i Fællesudvalget lykkedes at faa disse Krav modereret endogsaa ret betydeligt. For os, som principielt baade af sociale og af erhvervsmæssige Hensyn er Modstandere af høje Takster, og som ikke ser nogen Ulykke i, at Staten under ekstraordinære Forhold paa anden Maade maa dække det eventuelle Driftsunderskud, er det ikke morsomt overhovedet at skulle gaa med til forhøjede Takster, men vi anerkender det berettigede i under de foreliggende Forhold at forhøje Taksterne noget, og at vi i Fællesudvalget er gaaet med til en yderligere Forhøjelse paa 2½ Million ud over de 11½ Mill. Kr., kan ikke undre, naar man erindrer, at Ministeren ved Sagens 2den Behandling i forrige Samling oplyste, at han i Udvalget havde stillet Ændringsforslag om et noget højere Beløb end de 11½ Mill. Kr. under Forudsætning af, at der kunde opnaas Enighed. Nu er der tilvejebragt en saadan Enighed netop paa det Grundlag, Ministeren antydede, idet det Merbeløb, som den Gang stilledes i Udsigt, androg de 2½ Mill. Kr., hvorom der nu gøres Indstilling. Sammenholdt hermed er faktisk den eneste Indrømmelse, vi i Fællesudvalget har gjort Mindretallet i Folketinget og Flertallet i det andet høje Ting, den, at Loven skal gælde tre Aar i Stedet for et. Det er en Indrømmelse, men den er ikke stor. Jeg nærer for mit Vedkommende ingen Tvivl om, at vi til næste Aar vilde være blevet nødt til at forlænge Loven et Aar og maaske senere atter et til, men overfor de andre